

Ještěže nejsem dramaturgem nějakého festivalu nebo porotcem hudební soutěže. Kajícně se totiž přiznám, že s cédéčkem Strašlivé podívané jsem byl při prvním setkání hotov asi za deset minut. Prostě jsem s dálkovým ovládačem v ruce prolétl těch 13 + 1 písní a poměrně unaven se odebral do měkké postele. Podruhé jsem si na tuhle desku udělal čas až o celý týden později a již odpočatého mě překvapilo, že z reproduktorů se line úplně jiná muzika, než před týdnem. Sedl jsem si na celou třičtvrtě hodinu k hrnku s čajem a pozorně si celé CD poslechl.

Strašlivá podívaná prošla - alespoň za tu dobu, co o ní vím - nejen personálními změnami, ale zdá se, že především i podstatným zkvalitněním harmonií a tvorby aranží. Na desce Krajina mého srdce je tak 14 celkem vyrovnaných a přesto navzájem nepodobných si (což je podstatné) písní. Pokud bych vám měl popsat, o jakou hudbu kráčí, pak se samozřejmě hodí universální nálepka folk. S tím, že některé písně mi připomínají portovní nahrávky 70. let, některé písničky připomínají brněnskou Ozvěnu let osmdesátých (například Večírek nebo Krajina mého srdce) a jiné renesanční muziku alá Klíč (Jméno růže). Najdeme zde také irský závan (Nevěstka) a poněkud kapitánokidovsky morbidní texty u písní Havran nebo Krvácející láska.

Texty vůbec jsou na amatérskou kapelu poměrně slušné. Protože booklet je obsahuje, zjistil jsem, že drtivá většina z nich by obstála i samostatně, bez hudby. Řekl bych, že Eddie Merxbauer, který je zde jako autor v převaze, píše jako první právě texty. Můžu se samozřejmě mýlit, ale některé indicie naznačují, že pro Petra jsou texty velice důležité. I to, že téměř každý se váže k nějaké prožité události či konkrétní osobě (většinou dívce, jak jinak). Nejvíc se mi líbí Theatrum mundi a Krajina mého srdce.

Velkou část písní nazpíval sám Petr Merxbauer, na zbylých se podílejí Iva Valečková a Bětka Hladečková. Fascinovalo mě tady především to, jak přesně dokáží všichni frázovat ve sborech nebo dvojhlasech. Toto však není na desce jen výsada vokální složky, ale také té instrumentální, která i díky dvěma hostům je doslova přebohatá. Housle, rozličné rytmické nástroje i různé typy dechových nástrojů (od flétny po saxofon) pomáhají jednotlivým písním najít tu správnou náladu a zároveň (jak již jsem pravil v úvodu) je od sebe bezpečně rozlišují.

Ačkoliv převážná většina písní na Krajině mého srdce je smutná až lyrická (což mi většinou vadí), je pro mě tahle deska jistou ukázkou toho, že psát v moll ne vždy znamená nutnou depresi. Strašlivá podívaná na mě celkově působí velmi vyrovnaně a já se budu těšit, že se s ní v létě někde potkám. Vám doporučuji totéž, protože Krajinu mého srdce budou mít určitě s sebou..